

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 5005/10 (2008)
Дана: 13.01.2011.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, Братислава Чукића и Јелене Ивановић, чланова већа, са судијским помоћником Снежаном Томић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. број ..., кога заступа Раде Ђапа, адвокат из Београда, Теразије број 12/1, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове 07 број 465-02-00343/1998 од 02.07.2008.године, уз учешће заинтересованих лица Б.Б., кога заступа Љиљана Лазић, адвокат из Ниша, ул. Првомајска број 28/1 и Општине Сокобања, коју заступа ОЈП Сокобања, у предмету експропријације, у нејавној седници већа одржаној дана 13.01.2011.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Општинске управе Општине Сокобања, Одељења за привреду и финансије број 465-1/99-02 од 06.02.2008.године, којим је, ставом I усвојен захтев Б.Б., за деекспропријацију и поништава се правоснажно решење о експропријацији Одељења за привреду, финансије и урбанизам Општинске управе Сокобања број 465-9/95-02 од 15.03.1996.године, док је ставом II одређено да ће се имовинско-правни односи међу заинтересованим странкама регулисати пред Општинским судом у Сокобањи, по правоснажности решења, а ставом III одбијен је захтев тужиоца за обуставу поступка деекспропријације, као неоснован.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 27.08.2008.године, која је заведена под У 5950/08, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због битне повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је оспорено решење донето супротно члану 36. Закона о експропријацији, да оспорава налаз вештака и да фирма Б.Б. није овлашћена за подношење захтева за деекспропријацију. Наводи да је урадио идејни пројекат 03.03.1997.године спорног ресторана и исти доставио надлежном органу који није донео решење по том захтеву. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да Суд тужбу, као неосновану, одбије.

Заинтересована лица нису дала одговор на тужбу коју су примила, а што се види из повратница које се налазе у списима предмета.

Управном суду су дана 01.01.2010.године, по основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС” број 116/08 и 104/09) уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009.године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд на основу члана 29. став 1. истог Закона.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу као и списка ове управне ствари, поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), по правилима поступка прописаним одребама Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ” број 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Правилно је, по оцени овог Суда, тужени оспореним решењем, без повреде правила поступка које би биле од утицаја на решавање ове управне ствари, одбио жалбу тужиоца као неосновану, исправно налазећи да је првостпени орган одлучне чињенице утврдио у потпуности и на несумњив начин, на основу којих је правилно применио материјално-правне прописе и одлучио као у диспозитиву решења, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које прихвата и овај Суд.

Ово из разлога што се из оспореног решења и списка предмета види да је по предлогу Јавног правобранилаштва Општине Сокобања, правоснажним решењем Одељења за привреду, финансије и урбанизам Општине Сокобања од 15.03.1996.године експроприсана наведена имовина правног претходника Б.Б. за потребе тужиоца, ради изградње пословно-стамбеног комплекса, као и да је на основу вештачења утврђено да спорни објекат- млечни ресторан не само да није порушен, већ да је дограђен без грађевинске дозволе (изграђен санитарни чвор и монтажна башта), због чега је оспореним решењем, правилно одбијена жалба тужиоца, јер је првостепени орган правилно утврдио да су се у конкретном случају

стекли услови из члана 36. став 3. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, број 53/95) с обзиром да корисник експропријације није у року од три године од правоснажности одлуке о накнади, односно од дана закључења споразума о накнади, није извршио, према природи објекта, знатније радове на објекту, ради чије је изградње извршена експропријација.

Суд је ценио наводе тужбе да фирма Б.Б. није овлашћена за подношење захтева за деекспропријацију, па је нашао да ови наводи, као и остали тужбени наводи не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, јер су и у жалби истицани, а у побијаном решењу потпуно и правилно оцењени, при чему је тужени орган оценио све околности и наводе изнете у жалби и за донету одлуку дао потпуне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај Суд.

Како оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је тужбу одбио као неосновану, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), и одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**дана 13.01.2011.године, I-4 У 5005/10 (2008)****Записничар
Снежана Томић,с.р.****Председник већа- судија
Љиљана Петровић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЖК